

การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ

Chinese Hokkien Loanwords Used by Phuket Residents on Certain Social Factors

นลินลักษณ์ หอมหวล¹

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย รวมทั้ง 150 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้จากแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีอายุมากมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย เพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณมากกว่าเพศหญิง กลุ่มที่มีการศึกษาสูงมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณน้อยกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ กลุ่มอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มอาชีพราชการ เชื้อสายจีนสกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าเชื้อสายไทย นอกจากนี้ ผลการใช้สถิติไคสแควร์ยังพิสูจน์ว่าทุกตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.00 แสดงว่าอายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย มีผลต่อการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน

Abstract

The purpose of this study was focused on the analysis Chinese Hokkien loanwords used by Phuket residents on certain social factors in accordance with social variables comprising of age, sexes, educational background, occupation and ethnics total of 150 person. The information used was from the Questionnaire Form. The results of this study revealed that this in accordance with the hypothesis i.e. the persons living in Phuket Province of old age group which was with the use of loanwords Chinese Hokkien vocabularies than other groups. The groups of male young age were with the use of loanwords vocabularies more than female

¹ นิสิตระดับปริญญาโท ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

group. The group with high educational background was with the use of loanwords vocabularies less than the group with low educational background. The group of private occupation was with the used of loanwords vocabularies more than group of civil servant occupation. Persons with Chinese Hokkien descendants were with the use of loanwords vocabularies more than Thais. Furthermore, the result of the use of Chi-Square also proved that all social variables under study were statistically significant at the level of 0.00. This was obvious that age, sex, educational background, occupation and ethnics have effects on the use of loanwords Chinese Hokkien vocabularies.

1. บทนำ

ชาวจีนที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น คือ ชาวจีนฮกเกี้ยน ดังนั้นภาษาจีนฮกเกี้ยนมีอิทธิพลต่อการพูดในชีวิตประจำวันของชาวภูเก็ต ชาวภูเก็ตได้ใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมาเป็นเวลายาวนานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแต่ในปัจจุบันการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ เนื่องจากสาเหตุหลาย ๆ ประการ คือ ภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง มีนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากรวมทั้งคนไทยต่างถิ่นก็อพยพเข้ามาอาศัยหรือทำงานในจังหวัดภูเก็ตเป็นจำนวนมากด้วย ในการติดต่อสื่อสารต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้มีการศึกษาเพิ่มเติม พบว่า มีแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ได้แก่ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษากับอายุโดยลาบอฟ (Labov, 1972:48) กล่าวว่า อายุเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการใช้ภาษา คือ ผู้ที่มีอายุมากกว่าจะใช้ภาษาแตกต่างจากผู้ที่มีอายุน้อยกว่าและขึ้นอยู่กับสังคมนั้นๆ ให้ความสำคัญกับอายุมากน้อยเพียงใด

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษากับเพศ ตัวอย่างเช่น Devine, Phillip E and Wolf – Devine (2003) ได้กล่าวถึงเพศหมายถึง ลักษณะในเชิงสังคมและจิตวิทยาสังคมที่ใช้เป็นพื้นฐานในการแบ่งแยกกลุ่มมนุษย์ว่าเป็นหญิงหรือเป็นชายซึ่งกล่าวถึงระบบการแบ่งแยกประเภทที่สังคมสร้างขึ้น เพื่อกำหนดว่าใครเป็นหญิงใครเป็นชายซึ่งเป็นลักษณะอีกประการหนึ่งที่ทำให้คนในสังคมมีสถานภาพแตกต่างกัน ผู้ชายและผู้หญิงย่อมมีบทบาทแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสังคมนั้นๆ ดังนั้นพฤติกรรมการใช้ภาษาก็เช่นเดียวกันย่อมต้องได้รับอิทธิพลจากบทบาทที่แตกต่างกัน แต่ความแตกต่างระหว่างภาษาผู้หญิงกับภาษาผู้ชายจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสังคมนั้นๆ

ส่วนแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับภาษากับชนชั้นทางสังคม ตัวอย่างเช่น ปีเตอร์ ทรัดกิลล์ (Trudgill, 1974) กล่าวว่า ภาษาที่แต่ละคนใช้นั้นจะสะท้อนให้เห็นถึงพื้นเพของแต่ละคน บุคคลที่อยู่ต่างสังคมกันจะใช้ภาษาแตกต่างกัน และสามารถบอกถึงฐานะทางสังคมของผู้พูดได้ทันที ดังนั้น ผู้ที่มีการศึกษาสูงจะอยู่

ในสังคมที่ใช้ภาษามาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าอยู่ในระดับชนชั้นที่สูง และจากผลสำรวจทัศนคติของคนไทยเกี่ยวกับศักดิ์ศรีของอาชีพต่างๆ เป็นเกณฑ์ พบว่า อาชีพที่ถูกจัดไว้เป็นชั้นที่ 1 หรือชั้นสูงสุดไม่จำเป็นต้องเป็นอาชีพที่ทำรายได้สูงสุดแต่สังคมไทยยกย่องให้เป็นอาชีพที่สูงที่สุด เช่น อาชีพทางด้านวิชาชีพ แพทย์ อาจารย์มหาวิทยาลัย และนักวิทยาศาสตร์ จะเห็นได้ว่าอาชีพที่สังคมไทยยกย่องให้เป็นอาชีพที่สูงที่สุดจะเป็นอาชีพรับราชการ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2541)

ปีเตอร์ ทรดกิลล์ ยังกล่าวถึงแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับภาษากับชาติพันธุ์และเชื้อชาติ ว่า การแบ่งแยกของกลุ่มเชื้อชาติไม่ได้ใช้ภาษาที่ต่างกันคนละภาษาเป็นตัวแบ่ง แต่ใช้ภาษาของภาษาย่อยเป็นเกณฑ์ เพราะกลุ่มสมาชิกในเชื้อชาติจะมีความสัมพันธ์กันเองภายในกลุ่มมากกว่าไปสัมพันธ์กับกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ทำให้เกิดเป็นภาษาย่อยเฉพาะกลุ่ม

นอกจากแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้แล้ว ยังมีงานวิจัยเป็นจำนวนมากที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของอัสสมิง กาเซ็ง (2544) ซึ่งศึกษาเรื่องคำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี พบว่าคำยืมส่วนใหญ่เป็นคำยืมทับศัพท์มิใช่คำยืมปนและคำยืมแปลส่วนใหญ่เป็นคำนามรองลงมาเป็นคำกริยา คำคุณศัพท์ คำสันธาน และคำที่เป็นได้ทั้งคำกริยาและคำนามตามลำดับ ความหมายของคำยืมส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการกระทำ ความคิด และความเชื่อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนได้มีผู้ศึกษาไว้เป็นจำนวนมากแต่ผู้ที่บุกเบิกในการศึกษาด้านนี้คือ นพดล กิตติกุล (2534) ศึกษาเรื่อง “คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต งานวิจัยของเขาได้เป็นแบบอย่างให้เกิดงานวิจัยของ รุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544) ในการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปนภาษา มีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยหลายงาน ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของศศิธร ธาตุเหล็ก (2540) ซึ่งศึกษาเรื่องทัศนคติของคนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ นัฐยา บุญทองแสน (2542) ซึ่งศึกษาเรื่องการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชนอาชีพ และชุลีพร สวยศด (2547) ซึ่งศึกษาเรื่องการพูดคำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษา งานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดพบว่า อายุ ทัศนคติ และอาชีพ มีผลต่อการปนภาษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงภาษา มีงานวิจัยหลายงานที่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงภาษาตามระดับอายุ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ อัญชลิกร การัยภูมิ (2540) ซึ่งศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงการใช้คำในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดนครศรีธรรมราชตามระดับอายุของผู้ใช้ภาษา และณัฐธิดา จักษุรักษ์ (2546) ซึ่งศึกษาเรื่องการอ้างและการเปลี่ยนภาษา:กรณีศึกษาภาษาไทยดำ ณ หมู่บ้านหนองเข้ ตำบลหนองปรังอำเภอเขาชัยย้อย จังหวัดเพชรบุรี งานวิจัยทั้งสองที่กล่าวมา พบว่า กลุ่มที่มีอายุน้อยมักมีการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษา คือ มีการใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาไทยถิ่น

นอกจากนี้ ภาษาไทยกลางได้เคลื่อนเข้ามาในภาคใต้มากขึ้นซึ่งเห็นได้จากงานวิจัยจำนวนมากที่กล่าวถึงเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ในงานวิจัยของของวรรณพร ทองมาก (2526) พบว่าเขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ชลิดา ไรจนวัฒน์วุฒิ (2533) พบว่า รอยต่อภาษาไทยถิ่นกลางอยู่ที่อำเภอละแม จังหวัดชุมพร และพริ้มรส มาวีประสิทธิ์ (2535) พบว่า อยู่ที่ตำบลบ้านนา จังหวัดชุมพร ต่อมาอีก 9 ปี อุไรภรณ์ ตันตินิมิตกุล(2544) พบว่า รอยต่อภาษาไทยถิ่นกลางอยู่ที่อำเภอสวี จังหวัดชุมพร จะเห็นได้ว่า ภาษาไทยกลางได้เคลื่อนลงมาทางเขตภาคใต้มากขึ้นเรื่อยๆ

การที่ภาษาไทยกลางได้เข้ามาในภาคใต้ส่งผลให้คนรุ่นอายุน้อยมีการใช้ภาษาไทยกลางมากขึ้นแสดงให้เห็นในงานวิจัยของรุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544) ซึ่งศึกษาเรื่องการวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต พบว่า วัยสูงอายุมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในชีวิตประจำวันมากกว่าวัยรุ่นอายุน้อย แสดงให้เห็นว่า อายุมีผลต่อการใช้ภาษา และจากปัจจัยทางสังคมข้างต้นดังกล่าวมาแล้ว ตัวแปรอื่นๆ ก็น่าจะส่งผลต่อการใช้ภาษา ผู้วิจัยจึงศึกษาว่าคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในชีวิตประจำวันมากน้อยเพียงใด ตามตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตทั้งสามช่วงอายุ ได้แก่ กลุ่มที่ 1 อายุ 51 ปี ขึ้นไป กลุ่มที่ 2 อายุ 31- 50 ปี กลุ่มที่ 3 อายุ 10 - 30 ปี

2.2 เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างเพศชายและเพศหญิง

2.3 เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างกลุ่มที่มีการศึกษาสูงและกลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ

2.4 เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างกลุ่มอาชีพรับราชการและกลุ่มอาชีพเอกชน

2.5 เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีน

3. สมมติฐาน

3.1 คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีอายุมากมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

3.2 คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าเพศหญิง

3.3 คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีการศึกษาต่ำมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาสูง

3.4 คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มอาชีพเอกรชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มอาชีพรับราชการ

3.5 คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าเชื้อสายไทย

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

คำยืม คือ คำศัพท์ที่ไม่ได้มีอยู่แต่เดิมในภาษาแต่เป็นคำศัพท์ที่นำเข้ามาจากภาษาอื่นด้วยความจำเป็น เนื่องจากขาดคำที่จะใช้แสดงความคิดใหม่ ๆ หรือเรียกสิ่งใหม่ ๆ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553)

คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน คือ คำศัพท์ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันแทนคำไทยและใช้ปะปนไปกับภาษาไทยถิ่นภูเก็ต (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542)

การปนภาษา คือ การใช้ภาษาหรือระบบการสื่อสารใดก็ตามมากกว่า 1 ภาษาหรือ 1 ระบบปนกันในแต่ละประโยค เช่น การพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในแต่ละประโยค (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553)

คำทับศัพท์ คือ การดำเนินการแปลงข้อความจากระบบการเขียนหรือภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งอย่างมีหลักการเพื่อให้สามารถเขียนคำในภาษาต่างประเทศด้วยภาษาและอักษรในภาษานั้นๆ ได้สะดวก (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)

5. วิธีการวิจัย

5.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้แบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่กำเนิดเท่านั้น จำนวนทั้งสิ้น 150 คน และจัดแบบแบ่งชั้นในตัวแปรอายุและตัวแปรเพศ ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอายุ ได้จัดแบบแบ่งชั้นโดยทำให้แต่ละกลุ่มอายุมีจำนวนเท่ากัน แบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มที่ 1 อายุ 51 ปีขึ้นไป จำนวน 50 คน กลุ่มที่ 2 อายุ 31 - 50 ปี จำนวน 50 คน กลุ่มที่ 3 อายุ 10 - 30 ปี จำนวน 50 คน

2. ตัวแปรเพศ ได้จัดแบบแบ่งชั้นโดยทำให้แต่ละเพศมีจำนวนเท่ากัน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 75 คน เพศหญิง จำนวน 75 คน

3. ตัวแปรการศึกษา ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ การศึกษาสูง ได้แก่ ระดับอุดมศึกษา ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 58 คน การศึกษาปานกลาง ได้แก่ มัธยมศึกษาตอนปลาย /ปวช. ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 45 คน การศึกษาต่ำ ได้แก่ ประถมศึกษา/ต่ำกว่า ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 47 คน

4. ตัวแปรอาชีพ ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ กลุ่มอาชีพข้าราชการ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 41 คน และ กลุ่มอาชีพเอกชน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 82 คน

5. ตัวแปรเชื้อสาย ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ เชื้อสายไทย หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าตนเองเป็นเชื้อสายไทย ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 113 คน เชื้อสายจีนฮกเกี้ยน หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าตนเองเป็นเชื้อสายจีนฮกเกี้ยน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 37 คน

5.2 การเก็บข้อมูล

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ผู้วิจัยขอให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลทางสังคมที่เป็นตัวแปรของการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิภาคเกิด เชื้อสาย ระดับการศึกษา และอาชีพ

แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการใช้หน่วยอรรถ ประกอบด้วยหน่วยอรรถทั้งหมด 60 หน่วยอรรถ ซึ่งได้คัดเลือกโดยวิธีการสุ่มจากรายการคำศัพท์จากศูนย์ศิลปวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัยจัดทำโดยโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย จัดทำเพื่ออนุรักษ์ภาษาถิ่นของจังหวัดภูเก็ต(Online).http://www.pkw.ac.th/phuket_culture/contents/language.html แบบสอบถามส่วนนี้ผู้ตอบแบบสอบถามจะได้รับการขอให้บอกว่าตนเองใช้คำว่าอะไรเพื่อหมายถึงหน่วยอรรถเหล่านี้ในชีวิตประจำวันและเพื่อให้ไม่เป็นการชี้นำผู้วิจัยจึงแสดงหน่วยอรรถเหล่านี้ในแบบสอบถามโดยไม่ใช้คำเรียกตรงๆ แต่โดยการแสดงเป็นภาพ (ในกรณีของหน่วยอรรถที่มีความหมายเป็นรูปธรรม) และเป็นการบรรยายความหมาย (ในกรณีของหน่วยอรรถที่มีความหมายเป็นนามธรรม)

หน่วยอรรถเหล่านี้ ได้แก่ 1.เมล็ดแตงโม 2. สับปะรด 3.ฝรั่ง 4.หน่อไม้ 5.ข้าวโพด 6.พริก 7. กางเกง 8.คูน้า 9.ถังน้ำ 10.ไฟฉาย 11.ไม้ขีดไฟ 12.ผ้าขี้ริ้ว 13.น้ำปลาทู 14.หอยจืด 15.ข้าวผัด 16. หอยทอด 17.ขนมจีบ 18.เต้าหู้เหลืองยัดไส้ทอด 19.ซอสเย็นตาโฟ 20.น้ำจิ้ม 21.ขนมเบื้อง 22.ขนมถ้วย น้ำตาลแดง 23.ปาตองโก 24.ขนมแป้งคลุกงาทอด 25.ขนมผักกัว 26.ขนมหวานคล้ายวุ้นขาว 27.ขนมถ้วย ตะไลเค็ม 28.ขนมเปียะไส้ถั่ว 29.ข้าวเหนียวปิ้ง 30.ข้าวพอง 31.กระดาษเงินกระดาษทอง 32.ที่เผา

กระดาษ 33. พระ 34. น้มนม 35. พิธีลุยไฟ 36. พิธีสะเดาะเคราะห์ 37. กระจ่างรูป 38. ผู้ที่ถือศีลกินผัก 39. พิธีอัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ 40. พิธีบวงสรวงบูชาดวงดาว 41. อาเจียน 42. ไปร่วมงานแต่งงาน 43. ต่ำ 44. รีบ 45. อุดทน 46. เสียตาย 47. เตะ 48. ไหว้ 49. คลาน 50. ร่วมมือกัน 51. เมื่อบาน 52. เดือนที่แล้ว 53. เดือนหน้า 54. เมื่อไหร่ 55. วันทั้งเจ็ด 56. แต่งงาน 57. ประหยัด 58. คนไม่ดี 59. หุงข้าว 60. ยิ้ม

5.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตัดสินค้าศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างตอบในแบบสอบถามว่าเป็นภาษาอะไร โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ คือ

1. คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง คือ คำศัพท์ที่ปรากฏว่าใช้พูดกันในบริเวณภาคกลาง ในงานวิจัยนี้ ตัดสินว่าเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง โดยใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542
2. คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ คือ คำศัพท์ที่ปรากฏว่าใช้พูดกันในบริเวณภาคใต้ ในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ โดยใช้พจนานุกรมภาษาไทยถิ่นใต้ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2550
3. ในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าเป็นคำศัพท์คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน โดยใช้หนังสือคำจีนคำไทยในภูกเกิดของ นพดล กิตติกุล (2538)

ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูลคำศัพท์ เช่น คำว่า สับปะรด ถ้าผู้บอกภาษา ตอบว่า สับปะรด จำแนกได้ว่า เป็นภาษาไทยถิ่นกลาง ถ้าตอบว่า ย่านัด จำแนกได้ว่าเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ ถ้าตอบว่า อ่องหลาย จำแนกได้ว่าเป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ถ้าตอบต่างออกไปโดยสิ้นเชิง จำแนกได้ว่าเป็นภาษาอื่นๆ เป็นต้น และผู้วิจัยนำข้อมูลตัวแปรทางสังคมที่ศึกษามานับความถี่ตามตัวแปรแล้วพิสูจน์สมมติฐานด้วยไคสแควร์ โดยตั้งค่าระดับนัยสำคัญไว้ที่ $p=0.05$

6. ผลการวิจัย

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามช่วงอายุ ดังรายละเอียดแสดงในรูปแบบตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนหน่วยอรรถและร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามช่วงอายุ

กลุ่ม	จำนวนทั้งหมด	ภาษาจีนฮกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อายุมาก	3,000	1,626	54.20	496	16.53	799	26.64	79	2.63
อายุปานกลาง	3,000	1,058	35.28	455	15.18	1,420	47.30	67	2.24

กลุ่ม	จำนวนทั้งหมด	ภาษาจีนฮกเกี้ยน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ภาษาไทยกลาง	อื่นๆ	กลุ่ม	จำนวนทั้งหมด	ภาษาจีนฮกเกี้ยน	ภาษาไทยถิ่นใต้
อายุน้อย	3,000	950	31.67	356	11.86	1,664	55.47	30	1.00

$$X^2 = 28.575, df=3, p = 0.00$$

กลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มอายุซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 50 คนต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยบรรณจำนวน 60 หน่วยบรรณในแบบสอบถาม (รวมเป็น 3,000 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มอายุ) ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอายุมากใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า และในทางกลับกันกลุ่มที่มีอายุน้อยก็ใช้คำภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า แสดงให้เห็นอิทธิพลของภาษาไทยกลางที่เข้ามามีอิทธิพลมากขึ้นเรื่อยๆ ในจังหวัดภูเก็ตและเมื่อพิจารณาที่ละรุ่นอายุก็พบว่าในรุ่นอายุมากที่สุดนั้นมีการเลือกใช้ภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยบรรณมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 54.20) รองลงมาคือภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 26.64) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 16.53) ส่วนในรุ่นอายุที่น้อยกว่าอีก 2 รุ่นอายุที่เหลือนั้นล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น โดยที่กลุ่มอายุน้อยที่สุดเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มอายุปานกลาง กลุ่มอายุน้อยเลือกใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 55.47) กลุ่มอายุปานกลางใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 47.30) ทั้งสองรุ่นอายุนี้มีการเลือกใช้ภาษาจีนฮกเกี้ยนเป็นลำดับรองลงมาและเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด เมื่อคำนวณด้วยค่าไคสแควร์พบว่าความแตกต่างดังกล่าวมีระดับนัยสำคัญที่ $p = 0.00$ จึงสรุปได้ว่าผลที่ได้ตรงกับสมมติฐาน นั่นคือ กลุ่มที่มีอายุมากใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเพศ ดังรายละเอียดแสดงในรูปแบบตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนหน่วยบรรณและร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวนทั้งหมด	ภาษาจีนฮกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หญิง	4,500	1,743	38.73	626	13.91	2,018	44.84	113	2.52
ชาย	4,500	1,891	42.02	681	15.14	1,865	41.44	63	1.40

$$X^2 = 28.575, df=3, p = 0.00$$

กลุ่มตัวอย่างในแต่ละเพศซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 75 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยบรรณจำนวน 60 หน่วยบรรณในแบบสอบถาม (รวมเป็น 4,500 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งเพศ) ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่ากลุ่ม

ตัวอย่างเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างเพศชายนั้นมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยอรรถมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 42.02) รองลงมาคือภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 41.44) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 15.14) ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 44.84) รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน (ร้อยละ 38.73) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 13.91) เมื่อคำนวณด้วยค่าไคสแควร์พบว่าความแตกต่างดังกล่าวมีระดับนัยสำคัญที่ $p = 0.00$ จึงสรุปได้ว่าผลที่ได้ตรงกับสมมติฐาน นั่นคือ เพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าเพศหญิง

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามระดับการศึกษา ดังรายละเอียดแสดงในรูปแบบตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนหน่วยอรรถและร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวนทั้งหมด	ภาษาจีนฮกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สูง	3,480	1,275	36.64	470	13.51	1,663	47.78	72	2.07
ปานกลาง	2,700	1,068	39.56	394	14.58	1,180	43.71	58	2.15
ต่ำ	2,820	1,267	44.93	436	15.46	1,071	37.97	46	1.64

$$X^2 = 67.934, df=6, p = 0.00$$

กลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาสูงซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 58 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยอรรถจำนวน 60 หน่วยอรรถในแบบสอบถาม (รวมเป็น 3,480 ครั้งของการตอบต่อกลุ่มระดับการศึกษาสูง) กลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาปานกลางซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 45 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยอรรถจำนวน 60 หน่วยอรรถในแบบสอบถาม (รวมเป็น 2,700 ครั้งของการตอบต่อกลุ่มระดับการศึกษาปานกลาง) กลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาต่ำซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 47 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยอรรถจำนวน 60 หน่วยอรรถในแบบสอบถาม (รวมเป็น 2,820 ครั้งของการตอบต่อกลุ่มระดับการศึกษาต่ำ) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับการศึกษาสูงใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้น้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า และในทางกลับกันกลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำก็ใช้คำภาษาไทยกลางน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูง และเมื่อพิจารณาทีละกลุ่มระดับการศึกษาก็พบว่าในกลุ่มระดับการศึกษาต่ำนั้นมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยอรรถมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 44.93) รองลงมาคือภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 37.97) และมีการเลือกใช้

ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 15.46) ส่วนในกลุ่มระดับการศึกษาปานกลางและกลุ่มการศึกษาสูง นั้นล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น โดยที่กลุ่มระดับการศึกษาสูงเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปานกลาง กลุ่มระดับการศึกษาสูงเลือกใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 47.78) กลุ่มระดับการศึกษาปานกลางใช้ภาษาไทยกลาง(ร้อยละ 43.71) ทั้งสองระดับการศึกษานี้มีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนเป็นลำดับรองลงมาและเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด เมื่อคำนวณด้วยค่าไคสแควร์พบว่าความแตกต่างดังกล่าวมีระดับนัยสำคัญที่ $p = 0.00$ จึงสรุปได้ว่าผลที่ได้ตรงกับสมมติฐาน นั่นคือ กลุ่มที่มีการศึกษาสูงมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในปริมาณน้อยกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามกลุ่มอาชีพ ดังรายละเอียดดังในรูปแบบตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนหน่วยหรือร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามกลุ่มอาชีพ

กลุ่มอาชีพ	จำนวนทั้งหมด	ภาษาจีนฮกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ราชการ	2,460	1,019	41.43	375	15.20	997	40.52	69	2.82
เอกชน	4,920	2,049	41.65	755	15.30	2,029	41.24	87	1.76

$\chi^2 = 455, df=6, p=0.00$

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอาชีพราชการซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 41คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยหรือจำนวน 60 หน่วยหรือในแบบสอบถาม (รวมเป็น 2,460 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มอาชีพราชการ) กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอาชีพเอกชนซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 82 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยหรือจำนวน 60 หน่วยหรือในแบบสอบถาม (รวมเป็น 4,920 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มอาชีพเอกชน) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอาชีพเอกชนใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ในปริมาณมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอาชีพราชการเพียงเล็กน้อย คือ กลุ่มตัวอย่างอาชีพเอกชนมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยหรือ (ร้อยละ 41.65) รองลงมาคือ ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 41.24) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 15.30) ส่วนกลุ่มตัวอย่างอาชีพราชการมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยหรือ (ร้อยละ 41.43) รองลงมาคือภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 40.52) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 15.20) เมื่อคำนวณด้วยค่าไคสแควร์พบว่าความแตกต่างดังกล่าวมีระดับนัยสำคัญที่ $p = 0.00$ จึงสรุปได้ว่าผลที่ได้ตรงกับสมมติฐาน นั่นคือ อาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในปริมาณมากกว่ากลุ่มอาชีพราชการ

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเชื้อสาย ดังรายละเอียดแสดงในรูปแบบตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนหน่วยอรรถและร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตทั้งจำแนกตามเชื้อสาย

เชื้อสาย	จำนวนทั้งหมด	ภาษาจีนสกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไทย	6,780	2,423	35.73	950	14.02	3,275	48.30	132	1.95
จีนสกเกี้ยน	2,220	1,198	53.97	604	27.21	332	14.95	86	3.87

$X^2 = 796.42, df=3, p = 0.00$

กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทยซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 113 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยอรรถจำนวน 60 หน่วยอรรถในแบบสอบถาม (รวมเป็น 6,780 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มเชื้อสายไทย) กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนสกเกี้ยนซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 37 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยอรรถจำนวน 60 หน่วยอรรถในแบบสอบถาม (รวมเป็น 2,220 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มเชื้อสายสกเกี้ยน) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทยใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนสกเกี้ยน กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทยนั้นมีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางให้กับหน่วยอรรถมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 48.30) รองลงมาคือคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน (ร้อยละ 35.73) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 14.02) ส่วนกลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนสกเกี้ยนล้วนแต่มีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 53.97) รองลงมาใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ (ร้อยละ 27.21) และเลือกใช้ภาษาไทยกลางเป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 14.95) เมื่อคำนวณด้วยค่าไคสแควร์พบว่าความแตกต่างดังกล่าวมีระดับนัยสำคัญที่ $p = 0.00$ จึงสรุปได้ว่าผลที่ได้ตรงกับสมมติฐาน นั่นคือคนไทยที่มีเชื้อสายจีนสกเกี้ยน มีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณมากกว่าคนที่มีเชื้อสายไทย

7.อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามอายุ พบว่า กลุ่มที่มีอายุมากมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยซึ่งตรงกับผลการวิจัยของรุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544) ซึ่งศึกษาเรื่องการวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต พบว่า วัยสูงอายุมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในชีวิตประจำวันมากกว่าวัยรุ่นอายุน้อย

2. ผลการวิจัยการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต

จำแนกตามอาชีพ พบว่า อาชีพเอกชนใช้คำยืมภาษาจีนชุกเกินในปริมาณมากกว่าอาชีพราชการซึ่งตรงกับผลการวิจัยของนัฐยา บุญกองแสน (2542) ซึ่งศึกษาเรื่องการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพ พบว่า บุคคลที่อยู่ในชั้นอาชีพที่สูงจะมีพฤติกรรมการปนภาษามากและมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาด้วย

บรรณานุกรม

- ชลิดา โจรณวัฒน์วุฒิ. 2533. **ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น : การศึกษาเชิงจำกัด**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิตวิชาเอกภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูลีพร สวยศด. 2547. **การพูดคำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษา : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศสวนกุหลาบวิทยาลัย ปทุมธานี**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐริดา จักรุรักษ์. 2546. **การอ้างและการเปลี่ยนภาษา: กรณีศึกษาภาษาไทยถิ่น หมูบ้านหนองเข้ ตำบลหนองปร่งอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์มหาวิทยลัยมหิดล.
- นพดล กิตติกุล. 2534. **คำยืมภาษาจีนชุกเกินที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-รวโรดม.
- นพดล กิตติกุล. 2538. **คำจีนคำไทยในภูเก็ต**. ภูเก็ต: ป่าตองอีฟเซ็ท.
- นัฐยา บุญกองแสน. 2542. **การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพ**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิตวิชาเอกภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พริ้มรส มาริประสิทธิ์. 2535. **การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษา ระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ ตามอายุของผู้พูด : การศึกษาคำศัพท์**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2550. **พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ พ.ศ. 2550**. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2553. **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์(ภาษาศาสตร์ประยุกต์) พ.ศ. 2553**. กรุงเทพมหานคร: รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977).

- รุ่งรัตน์ ทองสกุล.2544. การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของชาวไทย
เชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอก
ภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วรรณพร ทองมาก. 2526 แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็น
เกณฑ์.วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์ มหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิธร ธาตุเหล็ก.2540. ทักษะคติของคนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการพูดภาษาไทยปน
ภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย. 2555. คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนจังหวัด
ภูเก็ต.(Online).http://www.pkw.ac.th/phuket_culture/contents/language.html, 22
กุมภาพันธ์ 2555.
- อัญชลิกา การัญญุมิ.2540. การเปลี่ยนแปลงการใช้คำในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช
ตามระดับอายุของผู้ใช้ภาษา.วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย,
มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- อัสสมิง กาแข็ง. 2544. คำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์
มหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541. ภาษาศาสตร์สังคม.พิมพ์ครั้งที่ 2 จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อุไรภรณ์ ตันตินิมิตรกุล.2544. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทย
ถิ่นใต้ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต วิชาเอก
ภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Devine, Phillip E and Wolf – Devine, Celia. 2003. Sex and Gender : A Spectrum of Views.
Canada : Thomson Learning, Inc.
- Labov, William. 1972. Sociolinguistics Patterns Philadelphia. Pa: Univerity of Pennsylvania
Press.
- Trudgill, Peter. 1974. The Social Differentiation of English in Norwich. Cambridge: Cambridge
University Press.